

Sygn. akt II KK 300/21

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 września 2021 r.,
sprawy **A. B.**,
skazanej z art. 148 § 1 k.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 4 czerwca 2020 r., sygn. akt IV K (...)

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P., Kancelaria Adwokacka w O. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia kasacji z urzędu;**
- 3) zwolnić skazaną od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, którymi obciążyć Skarb Państwa**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 4 czerwca 2020 r., sygn. IV K (...), oskarżona A. B. została uznana za winną tego, że w dniu 7 maja 2018 r., w A., działając z zamiarem bezpośrednim, ugodziła M. W. nożem kuchennym o długości

ostrza 15,6 cm w klatkę piersiową, powodując u niego: ranę kłutą o długości około 14,5 cm, całkowite, skośne przecięcie żebra II po stronie lewej, przebicie płata górnego lewego płuca w części przyśrodkowej z odłą opłucnową i krwiak jamy opłucnowej lewej, uszkodzenie worka osierdziowego po stronie lewej w części górnej, ranę w części górnej i bocznej mięśnia lewej komory serca i tamponadę serca co doprowadziło do zgonu M. W., tj. czynu z art. 148 § 1 k.k., za który wymierzona została kara 8 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary dokonano stosownych zaliczeń okresu tymczasowego aresztowania oskarżonej; orzeczono w przedmiocie kosztów sądowych oraz pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Od tego wyroku apelację wnieśli: prokurator oraz obrońca oskarżonej.

Prokurator, zaskarżając wyrok na niekorzyść oskarżonej, zarzucił:

- obrazę art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez nie zawarcie w opisie czynu, że oskarżona działała w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia, a ograniczenie się jedynie do stwierdzenia o istnieniu samego zamiaru bezpośredniego, podczas gdy z prawidłowych ustaleń poczynionych w sprawie wprost wynika zaktualizowanie się po stronie oskarżonej bezpośredniego zamiaru pozbawienia życia M. W., co winno znaleźć dokładne odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego sprawcy;
- wymierzenie rażąco łagodnej kary 8 lat pozbawienia wolności, podczas gdy w świetle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, mając na uwadze wysoki stopień winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego A. B., które to kwantyfikatory wymiaru kary wynikają z rodzaju i charakteru naruszonego dobra, oczywiście błahych pobudek działania oskarżonej, jej właściwości i warunków osobistych, a także braku jakiegokolwiek skruchy mimo bardzo bliskich relacji łączących oskarżoną z pokrzywdzonym, w realiach niniejszej sprawy karą adekwatną i sprawiedliwą, spełniającą kryteria z zakresu prewencji indywidualnej jak i generalnej, jest kara surowsza, a mianowicie kara 14 lat pozbawienia wolności.

Formułując powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

- wskazanie w opisie czynu przypisanego oskarżonej, że działała ona w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia,
- wymierzenie oskarżonej kary 14 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonej zarzucił w apelacji:

1. naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4, 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez:

- a) dokonanie niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów polegającej na pominięciu części wyjaśnień oskarżonej A. B., która nie przyznała się do zarzucanego jej czynu, która to okoliczność oceniona przez pryzmat okoliczności zdarzenia, przebiegu spotkania, akcentowanego przez oskarżoną stanu niepamięci wywołanego nagłym wzburzeniem, ilości spożytego przez uczestników alkoholu, a przede wszystkim nie powinna zostać oceniona jako okoliczność obciążająca oskarżoną;
- b) niepełną ocenę zeznań świadków S. B., J. B., M. S., B. Z., które zgodnie zeznały, że oskarżona oraz M. W. tworzyli zgodny, udany i dobrze rokujący na przyszłość związek, traktowali się z uczuciem, odnosili do siebie z szacunkiem, nie było między nimi sporów ani konfliktów, co winno zostać uwzględnione jako okoliczności przesądzające o braku motywu zabójstwa po stronie oskarżonej;
- c) brak uwzględnienia części zeznań A. W. przy rekonstrukcji stanu faktycznego, która kategorycznie określiła M. W. jako osobę ze skłonnościami agresywnymi i autoagresywnymi, opisała jego zachowanie jako mające niewątpliwie związek z uzależnieniem od środków psychoaktywnych, co w zestawieniu z wyjaśnieniami samej oskarżonej, a nade wszystko z dokumentacją medyczną M. W. ze Szpitala im. (...) w Ł. oraz zeznaniami świadka P. W. stanowi dodatkowe wsparcie dla tezy, że do zgonu M. W. doszło na skutek jego autoagresji;
- d) brak uwzględnienia części zeznań świadków funkcjonariuszy Policji R. M. i T. S., którzy dokonując wstępnego rozpytania uczestników spotkania ustalili, że M. W. w czasie imprezy A. B. groził i ją uderzył oraz miał kilka razy wziąć w ręce noże leżące na blacie kuchennym i zapytać A. B., który ma sobie wbić, a okoliczności te zostały potwierdzone przez funkcjonariuszy w czasie zeznań składanych na etapie sądowym, co także stanowić winno dodatkowe wsparcie dla tezy, że do zgonu M. W. doszło na skutek jego autoagresji;
- e) oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłej E. M. poprzez odniesienie się do kwestii badań naukowych porównujących

cechy samobójstw i zabójstw dokonanych ostrym narzędziem w okolicy klatki piersiowej, z których wynika, że możliwe jest zadanie przez samobójcę takiego ciosu nożem, który spowoduje przecięcie żebra, a przebieg rany klutej w przypadku zadania sobie ciosu przez samobójcę może być różnokierunkowy, która to opinia jest niezbędna z punktu widzenia tezy, że do zgonu M. W. doszło na skutek jego autoagresji;

f) oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychiatrii, który po analizie dokumentacji medycznej M. W. ze Szpitala im. (...) w Ł. odpowiedziałby na pytanie czy pokrzywdzony w momencie zdarzenia mógł targnąć się na własne życie i czy mógł stanowić również zagrożenie dla osób trzecich, która to opinia jest niezbędna z punktu widzenia tezy, że do zgonu M. W. doszło na skutek jego autoagresji;

2. naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k. poprzez niezastosowanie w sytuacji, gdy w sprawie wystąpiły niedające się usunąć wątpliwości, które Sąd winien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonej, polegające na tym, że w sprawie nie został przedstawiony żaden dowód jednoznacznie i bez wątpliwości potwierdzający sprawstwo oskarżonej, oskarżona w swoich wyjaśnieniach nie przyznała się do winy, a jednocześnie brak było innych stanowczych dowodów świadczących o winie oskarżonej.

3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na mylnym przyjęciu, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu w sytuacji, gdy brak było jednoznacznych i wystarczających dowodów świadczących o jej winie, a ona sama do popełnienia zarzucanego jej czynu się nie przyznawała, żaden z przeprowadzonych dowodów nie wykazał w sposób jednoznaczny i pozbawiony wątpliwości winy oskarżonej, co w konsekwencji doprowadziło do jej bezpodstawnego skazania za czyn zakwalifikowany art. art. 148 § 1 k.k., pomimo, że w warunkach przedmiotowej sprawy wydany winien zostać wyrok uniewinniający oskarżoną na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k.

W konsekwencji obrońca oskarżonej wniosł o zmianę wyroku Sądu I instancji i uniewinnienie A. B. od stawianego jej zarzutu, ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 stycznia 2021 r., sygn. II AKa (...), zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że:

1. przyjęto, że oskarżona działała w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M. W.,
2. orzeczona wobec oskarżonej kara została zaostrzona do 10 lat pozbawienia wolności;

w pozostałej części zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy oraz orzeczono o kosztach sądowych i nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Od tego orzeczenia kasację wniosła obrońca skazanej, zarzucając naruszenie następujących przepisów:

1. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k. poprzez niezastosowanie w sytuacji, gdy w sprawie wystąpiły niedające się usunąć wątpliwości, które Sąd winien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonej, przejawiające się przede wszystkim oceną dowodów w sposób dowolny, pasujący do z góry określonej tezy, przy jednoczesnym pominięciu wbrew logice i doświadczeniu życiowemu, wniosków przeciwnych wynikających z przeprowadzonych dowodów oraz przy pominięciu dowodów świadczących na korzyść oskarżonej;
2. art. 433 § 2 w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez brak dążenia do poczynienia ustaleń faktycznych odpowiadających prawdzie, złamanie zasady obiektywizmu poprzez kierunkową ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, nieprzeprowadzenie wnioskowanych przez obronę dowodów:

- z uzupełniającej opinii biegłej E. M. poprzez odniesienie się do kwestii badań naukowych porównujących cechy samobójstw i zabójstw dokonanych ostrym narzędziem w okolicy klatki piersiowej, z których wynika, że możliwe jest zadanie przez samobójcę takiego ciosu nożem, który spowoduje przecięcie żebra, a przebieg rany klutej w przypadku zadania sobie ciosu przez samobójcę może być

różnokierunkowy, która to opinia jest niezbędna z punktu widzenia tezy, że do zgonu M. W. doszło na skutek jego autoagresji,

- z opinii biegłego z zakresu psychiatrii, który po analizie dokumentacji medycznej M. W. ze Szpitala im. (...) w Ł. odpowiedziałby na pytanie czy pokrzywdzony w momencie zdarzenia mógł targnąć się na własne życie i czy mógł stanowić również zagrożenie dla osób trzecich, która to opinia jest niezbędna z punktu widzenia tezy, że do zgonu M. W. doszło na skutek jego autoagresji, pomimo, że dowody te mogłyby pomóc wykluczyć udział oskarżonej w tym zdarzeniu;

3. art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak pełnego rozważenia zarzutów zawartych w apelacji obrońcy i w konsekwencji brak wskazania powodów, dla których została ona uznana za niezasadną, a także bezpodstawne zaakceptowanie wadliwej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji i wadliwych wniosków, tym samym inkorporowanie rażących uchybień popełnionych przez Sąd I instancji do orzeczenia Sądu Apelacyjnego i uczynienie ich własnymi, a mianowicie poprzez nierozważenie zarzutów odwoławczych podnoszących dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji przez przyjęcie, że oskarżona A. B. działała w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M. W., a co za tym idzie, że swoim zachowaniem wypełniła znamiona czynu określonego w art. 148 § 1 k.k.;

4. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez brak odniesienia się do kwestii dokonania niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów polegającej na:

a) pominięciu części wyjaśnień oskarżonej A. B., która nie przyznała się do zarzucanego jej czynu, która to okoliczność oceniona przez pryzmat okoliczności zdarzenia, przebiegu spotkania, ilości spożytego przez uczestników alkoholu, a przede wszystkim akcentowanego przez oskarżoną stanu niepamięci wywołanego nagłym wzburzeniem, nie powinna zostać oceniona jako okoliczność obciążająca oskarżoną;

b) niepełnej ocenie zeznań świadków S. B., J. B., M. S., B. Z., które zgodnie zeznały, że oskarżona oraz M. W. tworzyli zgodny, udany i dobrze rokujący na przyszłość związek, traktowali się z uczuciem, odnosili do siebie z szacunkiem, nie było między nimi sporów ani konfliktów, co winno zostać uwzględnione jako okoliczności przesądzające o braku motywu zabójstwa po stronie oskarżonej;

c) braku uwzględnienia części zeznań A. W. przy rekonstrukcji stanu faktycznego, która kategorycznie określiła M. W. jako osobę ze skłonnościami agresywnymi i autoagresywnymi, opisała jego zachowanie jako mające niewątpliwie związek z uzależnieniem od środków psychoaktywnych, co w zestawieniu z wyjaśnieniami samej oskarżonej, a nade wszystko z dokumentacją medyczną M. W. ze Szpitala (...) w Ł. oraz zeznaniami świadka P. W. stanowi dodatkowe wsparcie dla tezy, że do zgonu M. W. doszło na skutek jego autoagresji;

d) braku uwzględnienia części zeznań świadków funkcjonariuszy Policji R. M. i T. S., którzy dokonując wstępnego rozpytania uczestników spotkania ustalili, że M. W. w czasie imprezy A. B. groził i ją uderzył oraz miał kilka razy wziąć w ręce noże leżące na blacie kuchennym i zapytać A. B., który ma sobie wbić, a okoliczności te zostały potwierdzone przez funkcjonariuszy w czasie zeznań składanych na etapie sądowym, co także stanowić winno dodatkowe wsparcie dla tezy, że do zgonu M. W. doszło na skutek jego autoagresji;

5. art. 457 § 3 k.p.k. przez niedokonanie przez Sąd Apelacyjny wszechstronnej kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji oraz nie odniesienie się do wszystkich faktów, pominięcie szeregu dowodów zgromadzonych w sprawie mających znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie i sprawstwie oskarżonej z jednoznacznym uznaniem, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dostarczył podstaw do przypisania oskarżonej sprawstwa zarzucanego czynu oraz przez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu sądu odwoławczego, dokonanych przez sąd odwoławczy ustaleń faktycznych oraz ich oceny i wskazania, które fakty i dowody Sąd uznał za udowodnione lub nie, dlaczego nie uznał dowodów lub odrzucił zebrane w sprawie dowody, co prowadziło do naruszenia wymagań stawianych uzasadnieniu orzeczenia i uznania, że wyrok ten oparty został o błędną i częściową ocenę faktów i dowodów, w konsekwencji bez logicznego i rzetelnego wyводу w

przedmiocie jego podstawy i prawidłowych ustaleń co do kwestii winy i sprawstwa oskarżonej, a zatem przyjęcia, że wyrok Sądu Okręgowego został wydany na podstawie błędnych ustaleń z rażącą obrazą przepisów określających wymagania obowiązujące przy sporządzeniu uzasadnienia.

Podnosząc powyższe zarzuty autorka kasacji wniosła o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator przedstawił stanowisko o oczywistej bezzasadności tego środka zaskarżenia i wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna. Wprawdzie podniesione zostały w niej zarzuty rażącego naruszenia art. 433 § 2 oraz art. 457 § 3 k.p.k., jednakże miało to charakter czysto instrumentalny z tego powodu, że do żadnego z tych uchybień w niniejszej sprawie w istocie nie doszło. Wręcz przeciwnie, treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi, że kontrola odwoławcza spełniała powyższe standardy ustawowe. Dodać należy, że miarą ich respektowania nie jest usatysfakcjonowanie strony z wyników tejże kontroli, lecz obiektywna ocena czy Sąd II instancji w sposób rzetelny ustosunkował się do każdego z zarzutów apelacyjnych oraz czy wykazał konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty za trafne, bądź też bezzasadne. W niniejszej sprawie temu zadaniu Sąd odwoławczy niewątpliwie sprostał, co implikowało wniosek, że do naruszenia powyższych przepisów nie doszło, zaś powołane zostały one w rzeczywistości jedynie po to, aby powtórzyć w kasacji zarzuty apelacyjne, tworząc ku temu pozorne uwarunkowania. Tego rodzaju zabieg, stanowiący w istocie obejście przepisów określających przedmiot zaskarżenia oraz podstawy kasacyjne (art. 519, 523 § 1 k.p.k.) nie mógł być skuteczny i przesądzał o wskazanej na wstępie ocenie kasacji.

Trzonem kasacji, podobnie jak rozpoznanego prawidłowo i bez naruszenia przepisów prawa procesowego, środka odwoławczego było kontestowanie ustaleń faktycznych odnośnie do sprawstwa skazanej w zakresie przypisanej jej zbrodni

zabójstwa. W tej materii apelacyjnie zarzucono naruszenie art. 5 § 2, 7 czy 410 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych, forsując abstrakcyjną w realiach dowodowych niniejszej sprawy hipotezę, jakoby do ugodzenia nożem doszło wskutek działania samego pokrzywdzonego. Chcąc dowodzić jej słuszności, obrona domagała się prowadzenia w tym kierunku postępowania dowodowego, całkowicie ignorując przy tym te wszystkie okoliczności, które wynikały ze zgromadzonego i ujawnionego materiału i które ocenione w sposób logiczny oraz zgody z regułą określoną w art. 7 k.p.k. prowadziły do jednoznacznych ustaleń co do osoby sprawcy. Wszystkie powyższe zarzuty poddane zostały stosownej weryfikacji, wskutek czego uznano w postępowaniu odwoławczym ich bezzasadność. Zauważyć trzeba, że Jeżeli Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez Sąd I instancji uprawnia Sąd Odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2021 r., II KK 113/21, LEX nr 3177269). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd II instancji nie ograniczył się jedynie do takiego odesłania, odnosząc się w pisemnych motywach orzeczenia do oceny kluczowych dowodów i dochodząc na podstawie ponownej ich analizy do nie budzącego wątpliwości przekonania o trafności wniosków wyprowadzonych przez Sąd instancji w zakresie rekonstrukcji przebiegu zdarzenia. Prezentowanie przez autorkę kasacji odmiennych zapatrywań na te ustalenia nie uprawniało do podjęcia próby dalszego ich kontestowania na gruncie kasacyjnym, te bowiem pozostają poza zakresem kognicji najwyższej instancji sądowej. Nie jest rolą postępowania kasacyjnego dublowanie kontroli instancyjnej orzeczenia poprzez ponowną ocenę tych samych zarzutów, które były już przedmiotem procedowania, lecz badanie prawomocnego wyroku Sądu II instancji w aspekcie ewentualnego wystąpienia najpoważniejszych naruszeń prawa, wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., których w rozpoznawanej kasacji nie wykazano. Nie należą do nich bowiem oparte na polemice kontestowanie dowodowych

podstaw skazania, lecz uchybienia określone w art. 439 k.p.k. oraz inne rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Dodać należy, że naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. nie można upatrywać w zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu Sądu odwoławczego dokonanych ustaleń faktycznych oraz ich oceny i wskazania, które fakty i dowody Sąd uznał za udowodnione lub nie, dlaczego nie uznał dowodów lub odrzucił zebrane w sprawie dowody, co miałoby świadczyć zdaniem skarżącej o tym, że wyrok ten oparty został o błędną i częściową ocenę faktów i dowodów, w konsekwencji bez logicznego i rzetelnego wywodu w przedmiocie jego podstawy i prawidłowych ustaleń co do kwestii winy i sprawstwa. Tego rodzaju wymagania postawić należy bowiem wobec Sądu merytorycznego, a zatem tego, który dokonuje ustaleń faktycznych. Nie można wykluczyć, że będzie nim również sąd odwoławczy, lecz jedynie wówczas, gdy orzeka odmiennie i wydaje orzeczenie reformatoryjne. Jednak na gruncie niniejszej sprawy, mimo dokonanej korekty w opisie czynu, co do zasady, sądem tym był Sąd I instancji, który zrealizował obowiązek wynikający z treści art. 410 k.p.k. Powinnością Sądu *ad quem* nie jest natomiast powielanie całokształtu tej argumentacji i oceny materiału dowodowego, gdyż nie takie zadanie stawia przed nim przepis art. 457 § 3 k.p.k.

Reasumując, za trafne uznać należało stanowisko wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację co do jej oczywistej bezzasadności. Podzielając tę ocenę z powodów zaprezentowanych wyżej, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Adekwatnie do złożonego oświadczenia na rzecz obrońcy z urzędu zasądzone zostały koszty na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2020 r., poz. 1651 t.j.) oraz § 2 pkt 1, § 4 ust. 3, § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18 t.j.). Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. orzeczono natomiast w przedmiocie kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.